

раше, защо тя изоставя назадъ. После се завърна при нея и ласкаво я лижеше, съкашъ я канѣше да бърза.

Но ловцитѣ вече ги настигнаха. Като видѣ враговетѣ си, еленътъ размаха рогове, почна да се мѣта насамъ-натамъ и най-сетне отърча, като да съзнаваше, че е безполезно да се бори и защищава.

Когато ловцитѣ се приближиха, кошутата направи усилие да се повдигне, но бѣше толкова отслабнала, че веднага падна. Дуфъ извади ножъ. Бедното животно обърна къмъ враговетѣ си своитѣ голѣми и блестящи очи. Отъ тѣхъ капѣха сълзи. Но тя не въздъхна, не издаде викъ. Янъ се обърна, закри съ ржце лицето си. Дуфъ приближи съ ножа до кошутата и завърши ужасното дѣло: красивото измжчено животно се превърна въ окървавенъ, отвратителенъ трупъ.

Янъ бѣше като гръмнатъ.

Другарката на великана-еленъ лежеше неподвижна на снѣга. Когато ловцитѣ тръгнаха да си отиватъ, далечъ негде се мѣрна нѣкаква голѣма тъмна сѣнка и се скри задъ хълмоветѣ...

Мжка притискаше душата на Яна. Той не заспа почти цѣла нощъ.

Водачътъ и неговата дружина.

Но впечатленията отъ снощното кърваво зрелище се разсѣха съ настѣпването на утрото. Надъ хълмоветѣ се чу провлѣчено виене. Янъ се услуша и отново се измжчи отъ мисълта, че може би нѣкой вълкъ преследва елена.

Дружината ловци се упжти къмъ близкия чифликъ. Янъ търсѣше причина да се отдѣли отъ дру-